

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Τοτ' Αλφόνς Νταντέ]

ΕΝΑ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

ΑΙ ΑΠΟΤΗΤΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

Τί συμβαίνει ; Γιατί παραπονεύεται διαρκώς ; Δεν έννοω.... Έκαμα έν τούτοις, ότι ήταν δυνατόν γιά να του δώσω την εύτυχία... Θεέ μου ! Προτιμούσα να παντρευθώ με ένα δικηγόρο ή με ένα γιατρό παρά με ένα ποιητή, που δεν ξέρει τί θέλει...

Δυστυχώς μου άρρεσε. Φαινόταν καλοαναθερμμένο; και εύγενής. Έπειτα είχε μία μικρή περιουσία και ήλπιζα ότι θα εύρισκε μία καλή εργασία μετά τόν γάμο μου. Και εκείνος με εύρισκε τού γούστου του. Όταν έχοιόταν στο σπίτι θαύμαζε πάντα την τάξη μου και τó νοικοκυριό μου. «Έβλε τόσο διασκεδαστικό!» έλεγε. Γελούσε διαρκώς και μου έδινε όλα τά όνόματα τών ήρωίδων, που εύρισκε στα ποιήματα και στα μυθιστορήματα. Μόνον όταν έγκαταστήθηκα στο Παρίσι, έννόησα ποία διαφορά χαρακτήρος ύπήρχε μεταξύ μας. Κι' εγώ που όνειρευόμουν ένα σπιτάκι καθαρό, άσπρο και μοντέρνο... Τόν είδα άμέσως να γεμίζει τά δωμάτια με περιττά έπιπλα, περασμένης μόδας, σκοτισμένα και παλιά...

Φαντασθήτε ότι έβραζε στην άποθήκη ένα όρατο τραπέζακι άμπέρ, που μου είχε χαρίσει ή θεία μου και όλες τής εικόνας μου, που είχαν θαυμάσιες χρυσές κορνίζες ! Γιατί ;

Τό γοαφέτο του τό γέμισε από καλή σκοτισμένα κάδρα, όρχαυότητες άφαντισμένες, κωνηλέρια πρασινισμένα από τόν καιρό, σπασμένα βάζα.

Μά όλοι λοιπόν οι καλλιτέχναι είνε τρελλοί ; ρωτώ τόν έαυτό μου. Αυτός περιφρονεί τά χρήσιμα πράγματα και προτιμά τά περιττά.

Όταν έννόησα τούς φίλους του, τά έχασα κυριολεκτικώς.

Άνθρωποι με μακρά μαλλιά, με μεγάλα άκατάστατα χένια, που έκάντιζαν διαρκώς χωρίς να μου ζητήσουν την άδεια και συζητούσαν σάν τρελλοί μεταξύ των. Μεγάλα λόγια, μεγάλες φράσεις και τίποτε άπλό, τίποτε φυσικό. Έτρωγαν στο σπήτι είκοσι φορές κατά σειρά, και ποτέ δεν μουσειλιαν ένα άνθος ή μία κάρτα, ποτέ δεν μούπαν ένα «εύχαριστώ»...

Μερικοί από αυτούς ήταν πανδρεμμένοι και έφεραν μαζί και τής γυναίκες των... Παράξενες

Δέν ήθελα να παντρευθώ με μία Παρισινή, γιατί ή Παρισινές με φοβίζουσαν.

Δέν ήθελα να πάρω πλούσια γυναίκα γιατί θα είχε πολλές άπαιτήσεις. Βαρείομουν και τά συγγενολόγια, που χρησιμεύουν μονάχα γιά να έννοχλούν ένα άνδρόγυνο.

Έπί τέλους νομίζω πως βρήκα την γυναίκα που ζητούσα.

Τί χαρά να άναπτύξω τό άπλό πνεύμα της, να την μνήσω εις τά όρατα πράγματα, να τής έμπνεύσω τούς ένθουσιασμούς μου, τής έλλίδες μου, να δώσω ζωή σ' αυτό τό άγαλμα !

Μοιάζει αλήθεια με άγαλμα με τά μεγάλα σοβαρά μάτια της, με τό κανονικό έλληνικό προφίλ της, με τά ασηνικά χαρακτηριστικά της, με τό ρόδι βελουτέ δέρμα της. Είχε και μία έλαφρώς έποχρωστική προφορά, που μου θύμιζε τής παιδικές ήμέρες μου, την πατρίδα μου, την γαλήνη της άθωότητας. Τώρα αυτή ή προφορά μου έγινε άνυπόφορη.

Την άγαπούσα, ήμουν εύτυχής, διαθεθειμένος να εργασθώ. Είχα άργήσει ένα νέο ποίημα, και τό βράδυ της τό έδιάβαζα. «Ήθελα να την έχω ως σύντροφο και ως φίλη.

Μου έλεγε : «Νόστιμο είνε...» μά με ένα ήφος μάλλον άφηρημένο.

Ή δυστυχισμένη ή φαντάζομαι την πληξί που της προξενούσα ! Τής έξηγοούσα τής ιδέες μου, και ζητούσα να εύρω στα μάτια της μία λάμψη, μά εις μάτην. Τής ζητούσα τη γνώμη της και ποθούσα να την κάμω να νοιώση την ωραιότητα τής ποιήσεως.

Όχι ! Δεν έννοιωθε τίποτε ! Τής διάβαζα τούς μεγάλους ποιητάς, τούς πεύ τρωφερούς, τούς πεύ λεπτούς... Έβλεπν εύμενη ψυχρά και παγωμένη, άγαλμα στη σκέψη όπως και στο σώμα. Ω, τό περιφρονητικό μειδίσμα που είχε ένα βράδυ, που τής είπα πως δεν ύπάρχει τίποτε σοβαρότερο στον κόσμο από την τέχνη ! Σάν να τής μιλούσε ένας τρελλός ή ένα παιδί, δεν έδωσε καμμιά προσοχή...

Πόσες περιττές δυνάμεις έχοδεψα, και πόση περιττή οργουική ! Μου έφεραν διαρκώς άντιρρήσεις και μου μιλούσε γιά λογική, γιά καθήκον, με την αίωνία αντίληψη τών μικρών ψυχών τών στενών και περιορισμένων αισθημάτων. Την ένοχλούσαν ή κοήσις. Ένόμιζα πως άγαπά την μουσικήν. Και όμως δεν ξανάγγιζε τό πιάνο της.

Ήλπιζα ότι στο όρατο αυτό Παρίσι θα συνεθίζε και θα εύρισκε εύχαριστη εις τά πράγματα τής τέχνης. Κάθε άλλο. Καθισμένη σε μία γωνία του τραπέζιου, με άκουε κατάληκτη και συζητώ με τούς φίλους μου, όπως άλλοτε. Δεν έννοούσε

γυναίκες ! Φορούσαν χιυκτηές τουαλέτες όλες τής όρες τής ήμέρας !

Αυτοί οι άνθρωποι θα τόν τρελλάνουν έντελώς ως τό τέλος. Περνά δη την νύχτα άγρυπνος γιά να κάμη στίχους. Προχθές περπατούσε έως τό πρωί μέσα στο δωμάτιο και μιλούσε δυνατά. Θεέ, πόσες ίδιοτροπίες ύπέφερα και ύπέφερα.

Τί φταίω εγώ άν δεν μ' άρέσει τό θέατρο, ή συναυλίες, ή έκθέσεις και ζωη τών μπόερ ;

Εγώ είμαι μία καλή νοικοκυρά.

Μία γυναίκα, όταν παντρεύεται, άφίνει όλα τά όλλα γιά να καταγίνη με τό νοικοκυριό της. Είς μάτην προσπάθησα να πείσω περί αυτού τόν άνδρα μου, ό όποιος δεν ήθελε με κανένα τρόπο ν' άφίση ταίς τρέλλες του.

Τό έξρω καλά ! Δεν με χωνεύει γιατί προσπάθησα να τόν τραβήξω από τό περιβάλλον τών μπόερ, τών ποιητών και τών άλλων τρελλοπαριζιάνων.

Άπομάκρυνες τούς φίλους μου, μου λέει συχνά με παράπονο.

Τό όμολογώ, μά τί να έκανα ; Μιά στιγμή ήλπισα ότι θα γινόνταν κιά λογικός. Είχα κατορθώσει να τόν άποσπάσω από τής καλής συντροφιάς του και να συγκεντρώσω στή μου ένα περιβάλλον από σοβαρούς άνθρώπους, που μπορούσαν να τού φανούν χρήσιμοι... Ο Κόριος όμως έπληττε ! Έπληττε από τό πρωί έως τό βράδυ. Έκανε κιά μούτρα !

Όταν είμεθα μόνοι του έλεγα.

Διάβασέ μου τί γράφεις ;

Και μου άπαντούσε : «στίχους». Διαρκώς στίχους !...

Δέν έννοούσα τίποτε από αυτούς, μά έπρόσφατα να μην τόν δυσαρετήσω. Μέσα σ' ένα χρόνο εγραόθηκε μέρα και νύχτα, κιά δεν κατόρθωσε παρά να δημοσιεύση ένα τόμο με στίχους, που δεν πουλήθηκε καθόλου. Τού είπα : «Βλέπεις που άπέτυχε ;» Έθόμως φρικτά μαζί μου και από τότε έγινε μελαγχολικός και σιωπηλός. Είμαι πολύ δυστυχισμένη !

Ή φίλες μου μου λένε γι' αυτόν :

— Ένας άνθρωπος που δεν έχει μία τακτική εργασία πληττει βέβαια !

Έκαμα ότι μπορούσα γιά να του εύρω μία θέσι. Έπισκέψεις εις ύπουργεία, εις τής κυρίες τών υπουργικών... όλα αυτά χωρίς να τόν είδοποιήσω. Κατόρθωσα τέλος να έπιτύχω μία θέσι. Την ήμέρα που έλαβα τό έγγραφο του διορισμού, έτρεξα στο γραφείο του, τρελλή από χαρά. Είχα έξασφαλίσει τό μέλλον του, κ' ένα τακτικό εισόδημα, μία ζωη ήσυχη. Αυτός όμως έθύρωσε. Έγινε θηρό !

— Δεν θα σε συγχαρώσω ποτέ ! μου έλεπε.

Έπειτα έχισε τό έγγραφο σε χιλια κομμάτια και έφυγε κευκόπνια τής πόρτες. Ω ! αυτοί οι καλλιτέχναι με τά τρελά κεφάλια που πέρνουν την ζωη γιά δι-

οιτε τής καλλιτεχνικής ύπεροβόλης, ούτε τής παραδοξότητες τής φαντασίας μου. Αί συζητήσεις μας την έξηρθεύιζαν και την έννοχλούσαν. Οι φίλοι μου άντελήφθησαν την ψυχρά ύποδοχή της και άπομακρύνθησαν ένας ένας από τό σπήτι.

Άντικατέστησε τούς φίλους μου με τούς δικούς της. Στο σπήτι μου είσεχώρησαν κιά δυτά άνοστα, πληχτικά, όλοι έξενό προς την τέχνη και τό πνεύμα. Όλοι αυτοί είνε έθροδοί τής ποιήσεως, γιατί δεν «φέρνει κέρδη» !

— «Ο τάδε δεν κερδίζει πολλά χρήματα», έλεγον έπίτηδες έμπρός μου και άνέφεραν τό όνομα κανενός συναδέλφου μου, ή κανενός μετρούου δραματικού συγγραφέως.

Ήνα κερδίζει κανείς χρήματα ! Όλη ή ζωη περιστρέφεται εκεί γι' αυτά τά τέρατα, και ή γυναίκα μου ήταν σύμφωνη μαζί τους. Με τό στενό αυτό και πενιχρό περιβάλλον ή ιδέες της έγιναν στενότερες και άρχισε να γίνεται φιλάργυρη. Φρονώ ότι με είκοσι χιλιάδες φράγκα εισόδημα μπορούσε να ζήσουμε χωρίς να σκεπτόμεθα την όσφιον. Έκείνη διαρκώς παραπονιέτο, μιλούσε γιά οικονομίες, γιά ύπεροχκα έξοδα, γιά κέρδη.

Μ' έννοχλούσε με άνόητες λεπτομέρειες και δεν έννοιωθα πεία ούτε τη διάθεσι προς την εργασία.

— Χάνεις την ώρα σου με αυτούς τοίς στίχους, μου έλεγε με πικρία. Α, πως την άκουσα. Τό όρατο όνομα του ποιητού, που κατόρθωσα να άποκτήσω ύστερα από τόσον έτών εργασία θα σερόνταν τώρα στή μαίτη λάσπη τών μετρίων παραγωγών. Όταν σκέπτομαι πως σ' αυτή τη γυναίκα έδωσα δη την καρδιά μου, όλα τά όνειρά μου ! Όταν σκέπτομαι πως με περιφρονεί έπειδή δεν κερδίζω χρήματα !

Άλήθεια, ντρέπομαι γι' αυτήν και γιά μένα !

Δέν κερδίζω χρήματα ! Γι' αυτό τό βλέμμα της είνε ψυχρό.

Τό διάβημα που έκαμε τελευταίως γιά να μου εύρη μία θέσι εις κάποιο ύπουργείο, είνε έξευτελιστικό, μ' έκαμε έξω φρενών. Ένοθήκαμε γιά να εύτυχηώσουμε και είμεθα δυστυχισμένοι, πολύ δυστυχισμένοι. Ίδίως εγώ ! Και

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επιστολή του Βάν Έλσιγγ προς την κ. Μίνα Άρκερ

Αγαπητή μου κυρία,
Εδιάβασα ολόκληρον τὸ ἡμερολόγιον τοῦ συζύγου σας καὶ σπεύδω νὰ σὰς γράψω. Ὅλα ὅσα γράφει μέσα σ' αὐτὸ εἶνε ἀληθινά, ἀληθέστατα, ὅσο παρόμοια καὶ τρομακτικὰ καὶ ἀνεῖνε. Μὴ φοβῆσθε ὅμως. Ἡ ὑγεία τοῦ συζύγου σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Ἀφοῦ εἶχε τὸ θάρρος νὰ κατέβῃ στὰ ὑπόγεια τοῦ κύργου τοῦ κόμητος; καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ πάντα, ἀφοῦ κατώρθωτε νὰ σωθῆτε ἀφοῦ ἐξῆλθε νικητὴς τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἀγώνος; θα πῆ ὅτι εἶχε ἰσχυρὸ νευρικὸ σύστημα, ὅτι εἶνε ἀκατάβλητος. Μὴ φοβείσθε καθόλου γι' αὐτόν. Ἐχει γερὸν ἐγκέφαλον καὶ πλεον γερὴ καρδιά. Ἄφριον θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ. Ἔτσι θὰ γνωρίσω καὶ τὸν συζύγόν σας, τὸν ὁποῖο ἔχω νὰ ἐρωτήσω γιὰ πολλὰ πράγματα. Ὁ ἀγὼν κυρία μου ἀρχίζει. Καὶ θα νικήσωμε τὸν διάβολον!

Πρόθυμος φίλος σας
Ἄβραμ Βάν Έλσιγγ

Επιστολή τῆς Μίνας Άρκερ πρὸς τὸν Βάν Έλσιγγ

Αγαπητὴ κύριε καθηγητά,

Ἐλαβα τὴν ἐπιστολὴ σας καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμίαν σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Δὲν μπορεῖτε ὅμως νὰ φαντασθῆτε πόσο μ' ἀνεστίασαν ὅσα μοῦ γράφετε. Εἶνε λοιπὸν ὅλα ἀλήθεια; Ἐξέφρασαν ὁ Ἄδης; στὴν γῆ ὄλους; του τοῦ; πειρασμούς; Ὁ κόμης ἐκεῖνος ὑπάρχει; Καὶ βρισκεται σήμερον στὸ Λονδίον συνεχίζων τὸ φρικιδες ἔργον του; Σαλεύει τὸ μυαλό μου διὰ τὸ σκέπτομαι. Σὰς περιμένουμε ἀ υπομονῶς νὰ ἔλθετε. Ὁ Ἰωνάθαν ἐπιστρέφει νὰ σὰς γνωρίσω. Ἐλάτε. Σεῖ, εἶθε ἡ παρηγορία μας, σεῖς μὰ; δίδετε θάρρος; καὶ μὰ; ἐνισχύετε...

Πιστὴ καὶ ἐγγνώμων φίλη σας
Μίνα Άρκερ

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Άρκερ

Σεπτέμβριος 27. — Ἐνόμιζα πὸς ποτὲ πλέον δὲν θα συνεχίξω τὸ ἡμερολόγιόν μου εἰς τὸ μέλλον, ἔπειτα ἀπὸ τὰ συμβάντα καὶ τὰς περιπετείας μου στὸν κύργου τοῦ κόμητος Δράκουλα, τοῦ τερατοῦ αὐτοῦ τοῦ ρό. Λυροῦ καὶ καθηραμένου. Νὰ ὅμως ποῦ τὸ συνεχίξω σήμερον ἀναγκασθὲν εἰς τοῦτο ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

Κι' ἐν πρώτοις εἶμαι ἐντελὴς; καὶ πλεόν, οἱ φόβοι μου ἐπέρασαν καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου γερῶτον διαθεσιν γιὰ δράσιν καὶ αὐτοτελοῦσθαι. Τὴν μεταβολὴ αὐτὴ τὴν χρεωστὸν στὸν καθηγητὴ κ. Β. ν. Έλσιγγ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ τὸν ἐγνώρισα καὶ μίλησα μαζί του ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἰσχυρὰ καὶ τὸ πνεῦμά μου διαυγές.

Ὅταν ἡ Μίνα μοῦ εἶπε τὸ βράδου ποῦ γύρισα σπῆτι τί συνέβη μετὸν κ. Β. ν. Έλσιγγ, στὴν ἀρχὴ ἐταράχθηκα. Ὅταν ὅμως τὴν ἐπομένη συναντήθηκα μαζί του, ὄλοι οἱ τρόμοι καὶ αἱ κρίσεις αἱ νευρικαὶ ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ πάνω μου.

Κι' αὐτὸ συνέβη ὅχι γιατί ὁ κ. καθηγητὴς μετὸν καθησύχασε σχετικῶς μετὸν τρομερὸν αὐτὸ ὑποκείμενον ποῦ βρισκεται στὸ Λονδίον. Ἄντιθέτως μοῦ μίλησε εἰλικρινῶς καὶ μετὸν ἐπεισεν ἀπολύτως περὶ

ασκεδασί! Τί νὰ γίνω μετὸν ἕνα τέτοιον ἄνδρα!

Εἶνε τρελλός, σὰς; λέω. Δὲν μιλοῦμε τὴν ἴδιαν γλῶσσαν. Δὲν συνεννοοῦμεθα. Καὶ τὴν ἕνα μόνον μετὸν ἕνα κωνὰ στὸν ἄλλο καὶ κωταζόμεσθε. Νοιώθω πὸς μετὸν μισεῖ, ἐγὼ τὸν συμπαθῶ ἀκόμη, Ναι, τὸν συμπαθῶ!

τὴν ἕνα τί θὰ γίνῃ! Τί θὰ γίνῃ αὐριο; Εἰς τὸ μέλλον;

Καὶ εἶμασθε παντρεμένοι, καταδικασμένοι νὰ ζήσωμε μαζί, ἐνὼ μὴ ἀβυσσος; μὰς χωρίζει... Τί κουραστικόν, τί ἀπογοητευτικόν πράγμα! Γιὰ πάντα, γιὰ ὅλη τὴν ζωὴ! Εἶνε φρικτὸν!

Ἄλφονδὸς Ντωντέ

τῶν ὄσων εἶδα. Εἶχα γιὰ ὄλα αὐτὰ τὴν ὑποψίαν μήπως ἦσαν γεννήματα τῆς νοσηρᾶς φαντασίας μου.

Ὁ κ. Β. ν. Έλσιγγ ὅμως μοῦ ἐπεβεβαίωσε τὰ πάντα. Το τερας αὐτό, μοῦ εἶπε, ὑπάρχει!

Μοῦ ἔδωσαν ἐλπίδας, μ' ἐνίσχυσαν, μετὸν ἔκαμιν ἄλλον ἄνθρωπον.

Ἐν τέλει μετὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐκθέσω λεπτομερέστερον τὰ τοῦ ταξιδίου μου στὴν Τρανσυλβανίαν.

Κύριε καθηγητά, τοῦ εἶπα, αἱ ἐνέργειαι σας αὐταὶ ἀποβλέπουν τὸν κόμητα;

Μάλιστα φίλε μου.

Ἄποβλέπετε στὴν ἐξόντωσί του;

Μάλιστα!

Τότε εἶμαι ὄλος δικός σας. Σὰς ἀνῆκο καὶ μπορεῖτε νὰ με διαθέσετε ὅπως θέλετε.

Ἐθαυριστῶ, φίλε μου. Ὁ ἀγωνισθῶμεν ὄλοι μαζί ἐναντίον τοῦ τέρατος; αὐτοῦ καὶ ἡ νίκη θὰ εἶνε μετὸν μέρος μας.

Ὁ κ. Έλσιγγ μοῦ εἶπε κατόπιν κολακευτικώτατα λόγια γιὰ τὴν Μίνα. Τὴν ἐχαροκλήρισεν ὡς ὑπόδειγμα ἀφροσύμηνης καὶ ἀγαθῆς συζύγου καὶ μ' ἐμακάρισε γι' αὐτό.

Ὅταν ἐπορεύετο ν' ἀναχωρήσῃ τὸν συνόδωσα μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Μπαίνοντας στὸ βαγόνι τοῦ μοῦ εἶπε:

— Ὅταν σὰς γράψω νὰ ρῆθῃτε στὸ Λονδίον, νὰ ἔλθετε ἀμέσως, παίρνοντας μαζί σας καὶ τὴν κ. Μίναν.

Θα τὸ κάμω προθύμως, κ. Καθηγητά.

Εἶχα διαβάσει τὴν προηγουμένην ἡμερᾶν στὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Ὀδεσσίνιστου» τὰ παραδόξα γεγονότα τῆς ἐμφανίσεως τῆς μυστηριώδους λευκοφορεμένης κυρίας καὶ τῆς ἀρχαγῆς παιδίων, ὑποπευθόμενης δὲ τὴν ἀνάμειν τοῦ κόμητος εἰς ὄλα αὐτὰ εἶχα κρητίσει τὴν ἐφημερίδα, γιὰ νὰ τὴν δώσω στὸν κ. Β. ν. Έλσιγγ, ἔφ' ὄσον ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶ μαζί του.

Στὸν σταθμὸν, πρὶν φύγῃ τὸ τραῖνον τοῦ παρεδῶκα τὴν ἐφημερίδα πράγματι, βεβαίως ὅτι θὰ τὴν ἐδιαβάζε καὶ θὰ ἐβγαίξε σοφοποιήματα.

Μόλις τὸ μάτι μου ἔπεσε στὴν εἰδησίαν τῆς ἐμφανίσεως τῆς λευκοφορεμένης κυρίας, τὸν εἶδα νὰ χλωμαίῃ, νὰ ταρσασσεῖ καὶ τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ.

Μαῖν Γκὸτ! Μαῖν Γκὸτ! (Θεὸ μου! Θεὸ μου!) Τόσο σύντομα! Τόσο σύντομα! Εἶνε φρικτὸν!

Εἶχε τόσο ἀπορροφηθῆ ὑπὸ τῶν σκέψεων του ὥστε δὲν ἐνόησε νὰ τὸν ἀνηχηθῶ. Ὅτε τὸν ἐρώσθε τί ἐννοοῦσε μετὰ λόγια τὸν ἐξεστόμισε. Πάντως ἐκατάλαβα πὸς κάποιον νέα τραγωδία ἤρχιζεν ἐξ αἰτίας τὸν καθηραμένου ἐκεῖνου κόμητος.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ τραῖνον ἐσφύριζε κ' ἐξεκίνησεν. Ὁ Β. ν. Έλσιγγ ἐσπυφεν ἀπότομα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ βαγονίου του καὶ μοῦ ἐφώνησε:

— Χαίρετε! Ἀσπασίους; στὴν κ. Μίναν. Ὁλὰ σὰς γράψω τὸ ταχύτερον. Ὁ ἀγὼν ἀρχίζει!

Ἡμερολόγιον τοῦ Δόκτορος Σοῦαρῶ.

Σεπτέμβριον 26. — Εἶχα ἡμέρας νὰ γράψω στὸ ἡμερολόγιόν μου λέξι. Συνεγίξω ὅμως σήμερον γιὰ νὰ προσθέσω σ' αὐτὸ ὅτι νεώτερον ὑπάρχει,

Κι' ἐν πρώτοις ὁ Ρένφιλδ εἶνε κατὰ ἤτητος. Φαίνεται βυθισμένος σὲ σκέψεις ἡμέρα καὶ νύκτα. Καρμὰ μανιακὴ ἔξαψις.

Ἀπὸ τὸν Ἀρθούρο εἶχα γράμμα. Μοῦ γράφει ὅτι ὁ φίλος μας Κουίνου Μόρρις εἶνε μαζί του. Αὐτὸ εἶνε εὐχαριστικὸν γιατί θα τὸν διασκεδάξῃ καὶ θα τὸν παρηγορῇ.

Δὲν ξέρω ἐν τούτοις; γιατί ἐγὼ κάποιον ἀνησχίτη, σὺν νὰ πρόκειται νὰ μὰς πληξῇ κάποιον νέα συμφορά.

Χθὲς, εἶδα τὸν Β. ν. Έλσιγγ. Ἐπιγίαινε στὸ Ἐξέτερον νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κ. Μίναν Ἄρκερ, ὅπως μοῦ εἶπε. Ἐφαίνετο περιφρονετικὸν καὶ σκεπτικόν.

Σήμερον τέλος τὸ πρῶτον τὸν εἶδα νὰ εἰσορῆ στὸ γραφεῖόν μου

Τὸ τερας αὐτὸ πρῶτον νὰ ἐξοντωθῇ!